

OTT IS SZABADKÁN

valahol messze szabadkán történt
száz kilométerre és negyven éve
nagy volt a mersze nagy volt az éhe
egy legénynek aki én voltam egykor
valahol messze szabadkán

törpe házak közt a kertváros mélyén
szítva szitottunk gyertyavilágot
reflektort álmodtunk perzselő lángot
és hogy majd megváltjuk végre a világot
onnan nagy messze szabadkán

a cukrászdában (hol is van azóta)
alkohol sem kellett csak feketekávé
visszavettünk mindent ami a miénk volt
s ami rablóké lett csendöröké másé
ott is nagy messze szabadkán

elment ez is az is kit elvitt a hóhér
ki a háborúban tűnt el mind örökre
ki meg áruló lett pénzért hamis szóért
ki meg régi szívét akasztotta szögre
s megbújt a messze szabadkán

és újrakezdtük negyvennégyben mégis
mert aki megáll megpihen lemarad
mert állni megállni sohasem szabad
mert holtak küldenek s várnak az élők
ott is nagy messze szabadkán

új kovácsok jöttek új tüzet szítanak
csattog új üllőn az új kalapács
a kertváros megnőtt felnőtt és megszépült
emberek testvérek csak így tovább
ott is szabadkán s mindenütt

VERS A PROMINCLICUKORRÓL

az erdei úton a parasztszekér
(mi pampuskának mondtuk az akácvirágot)
elsírom most azt a régi világot
mert jaj lehet hogy aszfaltos már az út
autóbusz jár rajta megritkult az erdő
és én nem eszem többé pampuskát soha
pedig de édes volt kölyökkorom

hercegfalva (vajon most mi a neve)
fehér papok templom kossuth-szobor
és prominclucukrot adott nagyapám
és még nem tudtam mi a háború
és a betűt sem ismertem még
csak hófehérkét piroskát és a farkast
és hamupipókékat képekönnyvből

jaj hercegfalva sírta nagyapám
de az már tizennyolcban volt és ő messze onnan
és én is messze és már boldog se voltam
csak szerelmes kamasz és szerelmes lázadó
és senki sem adott prominclucukrot
és gyűlöltem a háborút a kapitalistákat
és a mostohaapámat is

a vesztes bécsben koplaltam aztán
és a győztes rózában koplaltam utána
most visszasírnám az éhes napokat
be szép is volt nagyokat harapni a világból
a könyvekből a képekből a muzsikából

és pampuskaízű csókokról álmodozni

ÁLMOMBAN ÉN MÁR

én hiszek abban hogy egy lépést előre
de ez a lépés nekem oly kevés
én hiszek abban hogy jobbak leszünk
de ez a leszünk nekem oly kevés
az óriások csizmáját álmodtam

én hiszek abban hogy a cél már itt van
de én másik célról álmodoztam
én hiszek abban hogy itt a hegyorom
csak ez a hegy ez nekem alacsony
álomban én már felhők között jártam

hejh más az álom más az ébredés
mi tegnap minden volt ma már kevés
én hiszek abban hogy felnőnek a hegyek
de tudom azt is akkor már nem leszek
és tudom ember hogy ember marad

és azt is hogy belőlem semmi sem marad

ESTI RIGMUSOK

kenyerem javát megettem
elfutott az élet felettem
volt hogy nem is volt kenyerem

markoltam volna talán a jóból
haraptam volna nagyobbat a szóból
de üres maradt a tenyerem

volt hogy jó volt jobbat akartam
teli kazánhoz nem futottam
jóllakott s éhes sem maradtam

nagyot akartam s élni élni
de jaj megírtam kezdetben egykor
sose tudtam a napba nézni

1973. december 29.

MERT ÉLTÜNK

az ember születik
az ember meghal
néha napsütés néha eső
néha zivatar
az ember élni akar

napsütésben napsütésben napsütésben

ha kiderül ha ragyog az égbolt
elfelejtjük hogy vihar is volt
nem is lehetne elviselni
ha nem tanulnánk felejtetni

mert születtünk mert nap süttött ránk
mert áztunk őszben mert fáztunk télen
mert hősök voltunk s mert sokszor féltünk
mert éltünk

mert szerettünk mert gyűlöltek is
mert gyűlöltünk mert szerettek is
s ha hajnalodott s a nap felmenőben
mindig hittünk az új jövőben

alkonyatig

este van már lement a nap
és meghúzódok sötét szobámban
nem gyűjtök lámpát
és nem várok már pirkadásra

örökkön vágytunk örökké leszünk
mi emberek e boldog földtekén
hol szeretnek és mindig csak szeretnek
de mindig mások

és többé már nem én

KÖSZÖNTŐ ANNAK AMI JÖN

a bölcs öregkor ímé beköszöntött
s nem álmodok már tarka színeket
az álom már hogy álmot álmodok
életes álmot álom-életet
az álom elveszett

nos itt van még az élet egy darabja
naphosszat ülök heverek
mert már tudom hogy voltam egykor
hogy vagyok is még vagyok talán
de nem leszek

semmi lesz tavasz sem őszi sem
akire vártam nem jön már ő sem
és nem is várom
sem őt akire sem őt amire

mire vagyok azt hiszem tudtam
vagy nem is tudtam csak akartam
tudni akartam nem sikerült

fáradt napok még nyugós éjszakák
az álom elkerül
jön valami ami semmi sem már
jön benyit ágyam szélére ül

ÜRES ÉJSZAKÁK VERSE

megöregedni
nekem annyi mint elköszönni
búcsúzni folyton
még innen a parton
de a víz csobog
dohog a csöndhajó
befűtve már

megöregedni
nem aludni ébren sem lenni
akarni csak semmit sem tenni
gondolkodni gondolat nélkül

a falat nézni képet nem látni
elindulni és rögtön megállni
semmit sem várni

megöregedni
beszélgetni halottaimmal
és leszámolni önmagammal
megbánni hogy semmit sem bántam
szeretni csak hogy hajnalra vártam
senkit sem várni senkit sem hívni
néha sírni

félelmes csöndben egyedül
boszorkány éjszakán
békéért sirtam és mivégre
ajtómon íme kopog a béke
és kitárom

MÉG MÉCSEST SEM SOHA

néha még mindig fényeket látok
s mindig még mindig pirosat
vörös az ég így estefelé is
a messzi szép a hegy alatt
s jó lett volna a hegyen lakni

jó lett volna a hegyen élni
magas hegyen az ormokon
jó lett volna csak napsütésben
heverészni a csúcsokon
jó lett volna soha lenézni

de néha még rőt fényeket látok
sugaras boldog arany napot
aztán megbújok lent a völgyben
s keserves könnyre fakadok
mert nem gyújtottam én sem világot

még méceszt sem soha

SZAVAK

eljöttek a szavak melyeket ki nem mondtam
eljöttek az elhallgatott szavak
kísérteni jöttek e néma éjszakán
mint a megfojtott élet amelyet megölt
a sebészkes vagy a pirula
kísérteni jöttek a megölt szavak
a születésük előtt megöltek
a sose lesz szavak
a nekem szánt szavak
amelyekből mondat nem lesz többé

egy szó ezer szó tízezer
fenyegetnek a megölt szavak
és én mondom hogy mondanám
de késő most már
bocsássatok meg elvetélt szavak

DOBÓ TIHAMÉRNAK

kicsit öreg ez a kép
nagyon öreg a mása
kék és szürke és fakó fakó
a művész vallomása
és a maradék élet
és az álmatlan éjszakák
és az út mögöttem
és semmi már előttem
kicsit szomorú ez a kép
nagyon szomorú a mása
ez a festék az ecset az olaj
szomorú vallomása
ez vagyok én aki voltam
a jövőm most már a múltam
de kék de szürke de fakó

ha így látott s mert ilyenek látott
s mert ilyenek látom
a világot
és bólogat a kép is a falon
mert ő majd lesz még
mert én is ő leszek
már nem is kék csak szürke és fakó
és a fáradt csillagok az üveg mögött
a két szemem

levelet hajt az erkély alatt
az akác
kinek most már a tavasz
az ablakomat megrázza a szél
fázik a szürke kép mása
itt a tél a tél a tél

HOGY BIMBÓK MARADJANAK

öreg vagyok és még mindig várom
nagyon öreg és még mindig ugyanazt
a tavaszt

hogy szirmot bontsanak azok a virágok
hogy el ne hervadjanak
de hogy a bimbók ki ne nyíljanak
bimbók maradjanak

vártam a tavaszt nem jött elébe mentem
és most itt vagyok
pattannának már ki is nyílnának
de én kiáltom bimbók maradjatok

te mag ne nőj anyád ölében
biztos fészket ne hagy
te tavasz ős lesz tél lesz utánad
bimbó maradj

HOGY SOSE VOLTAM

még néhány nap hónap vagy év
s aztán a rév
a pihenés

még sok-sok bú kevés öröm
de azt is szívből köszönöm

még sok-sok vágy de csalódás is
élet ez még de halódás is

még még néhány nap hónap vagy év
s aztán a vég

legyen ez panasz végrendelet
vagyok búcsúzom elmegyek

és jó hogy akkor akkor már holtan
nem fog fájni hogy sose voltam